

ת"ד 4323/02/15 - מדינת ישראל נגד אלבר מלה

בית משפט השלום לתעבורה בבאר שבע

09 פברואר 2016

ת"ד 4323-02-15 מדינת ישראל נ' מלה

בפני כב' שופט אלון אופיר
המאשימה: מדינת ישראל
ע"י ב"כ עו"ד אריאל בן חמו
נגד
הנאשמים: אלבר מלה
ע"י ב"כ עו"ד נחמני תומר

גזר דין

הנאשם הורשע על פי הודאתו בביצוע עבירות של גרימת נזק לרכוש או אדם מכח תקנה 21 (ב)(2) לתקנות התעבורה (להלן: "התקנות"); אי מתן זכות קדימה בפנייה שמאלה מכח תקנה 64 א(2) לתקנות; נהיגה בחוסר זהירות מכח תקנה 21ג לתקנות התעבורה וגרימת חבלה של ממש מכח סעיף 38 (3) לפקודת התעבורה (להלן: "הפקודה").

בשלב הטיעונים לעונש, טענו הצדדים וצרפו ראיות לעניין העונש באופן בו גם נהג הקטנוע אשר נפגע בתאונה (מר יניר אטיאס) ואביו העידו בפני.

כתב האישום בפרשה זו מייחס לנאשם נהיגה בלתי זהירה עת פנה שמאלה עם רכבו כאשר כתוצאה מהתנהגות זו התרחשה תאונה בה נחבל קשות רוכב אופנוע (להלן - הנהג המעורב).

מכתב האישום עולה כי הנהג המעורב נחבל בגופו חבלות של ממש הכוללות שבר בזרוע ימין ושבר בברך ימין אשר חייבו את אשפוזו בבית חולים וקבלת טיפול רפואי מורכב. בשלב הטיעונים לעונש הוסיף הנהג המעורב לעניין פציעתו ומסר כי אושפז בבית החולים סורוקה למשך 3 שבועות, כאשר בהמשך שהה כחודשיים בבית לווינסטיין, שם עבר הליכי שיקום ופיזיותרפיה. לדבריו במהלך שיקום זה הוא נאלץ ללמוד ללכת מחדש.

מר אטיאס ציין בפני כי עדיין הוא עובר מידי יום פיזיותרפיה ונוטל תרופות נוגדות כאבים. אף שהיה אמור להתגייס לצה"ל בדצמבר 2014, כתוצאה מהתאונה - לא גויס.

הוסבר כי בימים אלה הנפגע עובר ועדות רפואיות מטעם הביטוח הלאומי (לקביעת אחוזי נכות), ונקבעו לו 70% נכות זמנית, כאשר הוא בהמתנה לקביעת נכות קבועה.

אביו של הנפגע, הוסיף וציין כי לאורך רגלו של בנו הושתלו פלטינות, כך גם בידו הימנית. נקבעו לו 70% נכות זמנית ולקראת הוועדה הרפואית הבאה, הוא אמור לעבור גם אבחון פסיכיאטרי כתוצאה ממצבו הנפשי שהתערער בתאונה.

מעדותו בפני ניכר היה כי הנפגע בתאונה במצב נפשי ירוד וכי הוא מתקשה מאד להתמודד עם השינוי אשר נוצר במצב בריאותו כתוצאה מהתאונה.

באופן מפתיע ומעורר כבוד בעיני, לאחר שסיים מר אטיאס את עדותו בפני ויצא מהאולם, חזר הוא לפתע לתוך האולם וביקש שוב את רשות הדיבור. משזו ניתנה לו ביקש הוא מבית המשפט באופן מרגש שלא להחמיר עם הנאשם שכן זה לקח אחריות מלאה ואקט זה הוא אשר היה חשוב בעיניו.

הצדדים אף לחצו ידיים באולם בית המשפט.

ב"כ המאשימה בטיעוניה לעונש, ציין כי הנאשם נוהג משנת 1995 ולחובתו 3 הרשעות בלבד מסוג ברירת משפט, הנאשם נורמטיבי לחלוטין וללא עבר פלילי.

הנאשם אדם בן 62, סב לנכדים ואין להגדירו כעבריין תנועה.

אולם, נוכח חומרת החבלות שנגרמו לנפגע, הטיפול והשיקום הארוך שעבר, מצבו הרגשי והנפשי של הנפגע וכן דחיית גיוסו לצה"ל, ביקש ב"כ המאשימה להטיל על הנאשם עונש של פסילה בפועל ארוכה, פסילה על תנאי, קנס, והתחייבות.

ב"כ המאשימה הגיש תעודות רפואיות בהתייחס לפציעותיו של מר יניר ומסמך מביטוח לאומי באשר לאחוזי הנכות שנקבעו לנפגע.

התובע תמך טיעוניה במספר פסקי דין של בית המשפט המחוזי בבאר שבע, שם נקבע מתחם ענישה בהתאם לרף הרשלנות ולפגיעה הקשה בנפגע: בעפ"ת 32042-06-12 סרוסי נגד מ"י ועפ"ת 6082-07-13 חנן אלחרר נגד מ"י - קבע בית המשפט כי בפציעות חמורות יש להחמיר עם הנאשם והטיל עליו 18 חודשי פסילה בפועל.

אל מול עמדתה העונשית של המדינה השיב הסגור כי הנאשם מתגורר ברמת גן ועובד במפעל הממוקם בדימונה. הנאשם מחזיק ברכב מטעם עבודתו המשמש אותו ככלי עיקרי לפרנסתו. הנאשם מפרנס יחיד וקיים חשש שפסילת רשיון נהיגה ארוכה תגרום לאובדן פרנסתו וברי כי מפאת גילו יתקשה למצוא מקום עבודה אחר. הסגור תמך טענתו במסמך שצירף מטעם מקום עבודתו של הנאשם המדגיש את חשיבות נידות הנאשם לביצוע תפקידו.

עוד ציין הסגור כי הנאשם הודה ולקח אחריות בהזדמנות הראשונה עוד בחקירתו במשטרה. הנאשם לא התחמק מאחריות והביע צער רב על תוצאות התאונה. יתרה מזאת, הנאשם עצמו סובל מנכות קבועה כתוצאה משבר בירך והוא מכיר באופן אישי את הסבל שעובר הנפגע (מצורף מסמך מטעם המל"ל המלמד על נכות צמיתה של 10% שנקבעה לנאשם).

לאור האמור, מבקש הסגור להסתפק בפסילת רשיון נהיגה מתונה ואף לחרוג מהמינימום שנקבע בחוק יחד עם ענישה צופה פני עתיד.

קביעת מתחם הענישה:

מתחם הענישה בעבירת גרימת תאונת דרכים הכוללת חבלות של ממש, מתחיל בשלושה חודשי פסילה של רשיון הנהיגה כענישת מינימום הקבועה בסעיף 38(3) לפקודת התעבורה, ומגיעה עד לפסילה של שנתיים. [ראה עפ"ת 7554-06-13 אורנשטיין נ' מדינת ישראל].

במקרים בהם מדובר בפוטנציאל לתאונה קטלנית, וכאשר הפגיעות לגוף הן חריגות בחומרתן, הענישה תכלול אף רכיב נוסף של עד מספר חודשי מאסר בפועל. בפרשת קרני - רע"פ 2564/12 יחיאל קרני נ' מדינת ישראל, קבע בית המשפט העליון כי כאשר המדובר בתאונה בעלת פוטנציאל לתאונה קטלנית עם פגיעות גוף קשות, העונש ההולם הוא מספר חודשי מאסר בפועל (באותו מקרה גזר בית המשפט העליון שלושה חודשי מאסר בפועל).

אדגיש כי בפרשה שבפני לא עתרה המדינה לרכיב של מאסר.

רף הענישה בתוך המתחם ייקבע בהתאם ל"נסיבות הפנימיות" וכן בהתאם ל"נסיבות החיצוניות". הנסיבות הפנימיות הן בעיקר רף חוסר הזהירות שהוביל לגרימת התאונה וחומרת החבלות מהן סובלים הנפגעים. הנסיבות החיצוניות הן בעיקר מצבו האישי של הנאשם, עברו התעבורתי, אופן ניהול ההליך על ידו.

הערך המוגן בעבירות המיוחסות לנאשם הינו הגנה על שלום הציבור ושלמות הגוף.

מידת הפגיעה בערך המוגן הינה ברף הבינוני וזאת לאור חומרת החבלות אשר נגרמו לנפגע.

הנפגע נחבל חבלות משמעותיות מאד אשר חייבו תהליך כואב של שיקום (תהליך שעדיין רחוק מסיום). המדובר ברמת פגיעה בינונית שאינה מסכנת חיים אך פגיעה הפוגעת אנושות באיכות חייו של הנפגע וברור כי תשאיר רישומיה לכל אורך חייו.

לאחר קביעת הערך החברתי שנפגע מביצוע העבירות וכן קביעת מתחם הענישה ביחס לכלל העבירות המיוחסות לנאשם, יש לבחון את הנסיבות הספציפיות של פרשה זו לצורך קביעת העונש ההולם לעבירות.

נסיבות פנימיות -

מידת רשלנותו של הנאשם בתיק זה -

המדינה ייחסה לנאשם רשלנות ברף שאינו גבוה שכן לא יוחסה לו נהיגה בקלות ראש אלא נהיגה בחוסר זהירות בניגוד לתקנה 21(ג) לת"ת (זאת תחת נהיגה בקלות ראש בניגוד לסעיף 62(2) בפקודת התעבורה).

עבירות המקור אשר יוחסו לנאשם אינן עבירות תוספת ראשונה או שנייה והמשמעות הפרקטית של מצב משפטי זה הוא שאלמלא פגיעתו הקשה של הנהג המעורב, לא הייתה צמודה לפרשה זו חובת פסילת רישיון מכח החוק. חובת פסילת רישיון הנהיגה אינה נובעת בפרשה זו מרף הרשלנות הגבוה של הנאשם אלא מתוצאות התאונה הקשות שחוסר זהירותו הוא אשר הוליד אותן.

באשר לחומרת הפגיעות של נפגע התאונה בתיק זה - כפי שפירטתי דלעיל, הנפגע שבר את זרוע ימין וברך ימין ונזקק לאשפוז 3 שבועות עם הליך שיקומי כחודשיים בבית לוינשטיין. לציין כי עד היום עושה הנפגע פיזיותרפיה וגיוסו הצבאי נדחה עקב הפגיעות בתאונה. בעניין זה שוכנעתי כי הנפגע עבר סבל רף ועדיין עובר כזה. פגיעות הגוף בפרשה זו קשות הגם שאין המדובר בסכנת חיים לנפגע.

נסיבות חיצוניות -

הנאשם הודה ולקח אחריות מלאה בהזדמנות הראשונה.

הנאשם הביע צער עמוק על הסבל שגרם לנפגע וניכר כי הוא מכה על חטא.

יש לשקול לקולא את עברו התעבורתי הקל של הנאשם הכולל 3 הרשעות קודמות (עבירות קנס) על פני ותק נהיגה ארוך משנת 1995.

פסילה ארוכה של רישיון נהיגה הנאשם תוביל ככל הנראה לפיטוריו, וכאדם בן 62, סב לנכדים, לא בנקל ימצא שוב פרנסה לביתו.

ברור על פניו כי עמדת ההגנה העותרת לענישה נמוכה מפסילת המינימום אינה יכולה לחלוטין לעמוד מול הפגיעות הקשות אשר נגרמו למר אטיאס בפרשה זו.

עם כל ההבנה לקושי שיבצר לנאשם כתוצאה מפסילת רישיונו, מתחם הענישה הנוהג אינו מאפשר ברמת חבלות כה קשה גזירת ענישה לתקופת פסילה אשר קרובה אפילו לתקופה לה עותרת ההגנה.

יחד עם זאת, הנאשם לקח אחריות מלאה, אפילו הנפגע באצילות נפש ביקש להקל עימו נוכח לקיחת אחריות זו והבנתו כי המדובר בתאונה בה לא התכוון הנאשם לפגוע בו. באיזון המתבקש, ולאחר ששקלת ארוכות את השיקולים לקולא ולחומרא בפרשה זו, אני סבור כי תקופת פסילה בת 10 חודשים לצד קנס גבוה ופסילה מותנית ארוכה, ישקפו את תמהיל הענישה הנכון לנתונים הספציפיים של פרשה זו.

תקופה זו תשקף מחד את העובדה כי הענישה ניתנת לאדם שאינו עבריין תנועה וכשל הוא באופן חד פעמי בחוסר זהירות אל מול הפגיעה הקשה והכואבת של מר אטיאס בגינה על הנאשם לשלם את חובו לחברה.

מכל האמור לעיל הנני דן את הנאשם לעונשים הבאים:

1. הנני פוסל את הנאשם מלקבל או מלהחזיק רישיון נהיגה למשך 10 חודשים.

רשיון הנהיגה יופקד תוך 120 יום מהיום במזכירות בית המשפט ואם לא יעשה כן, יחשב הנאשם פסול מלנהוג ופסילתו לא תימנה.

2. הנני פוסל את הנאשם מלקבל או מלהחזיק רישיון נהיגה לתקופה של 8 חודשים וזאת על תנאי למשך 3 שנים.

3. גוזר על הנאשם קנס בסך 6000 ₪ או 10 ימי מאסר תמורתו. הקנס ישולם תוך 120 יום מהיום.

4. הנאשם יחתום על התחייבות כספית בסך של 10,000 ₪ להימנע מביצוע עבירה של גרימת תאונה עקב נהיגה בקלות ראש או בחוסר זהירות וזאת תוך שנתיים מהיום.

הנאשם יחתום על התחייבות זאת היום ולא יאסר למשך 10 ימים.

זכות ערעור 45 ימים מהיום.

ניתן היום, ל' שבט תשע"ו, 09 פברואר 2016, בהעדר הצדדים.